

ಕನ್ನಡತನವೆಂದರೆ...

ಕನ್ನಡತನವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ
ನಾಡು ನುಡಿ ಮಾತ್ರ
ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ಉಡುಗೆ,
ತೊಡುಗೆ, ಆಚರಣೆ,
ಊಟ, ಬೆಳೆ, ಹಾಡು,
ಪಾಡು ಎಲ್ಲವೂ ಹೌದು.
ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡತನ
ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?
ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ
ಮಾತ್ರವಲ್ಲ,
ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯೂ.
ಬದುಕಿನಿಂದ ಕನ್ನಡತನ
ಮಾಯವಾಗುವಲ್ಲಿ
ಮಾಧ್ಯಮದ ಪಾತ್ರ
ಮಹತ್ತರವೆಂದು
ಗಮನೀಯ.

ವಿಜಯ

ಬೆಂಗಳೂರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೀವು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ-ಧಾರವಾಡ, ಕಲಬುರ್ಗಿ, ಮೈಸೂರಿನಂಥ ಯಾವುದೇ ನಗರಗಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಜೆಯ ನಂತರ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತೀಯ ಊಟ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ತಂದೂರಿ ರೋಟಿ, ನಾನ್‌ಗಳು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಧಾಬಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶುರುವಾದೊಡನೆಯೇ ನಮ್ಮ ಪದಕೋಶದಿಂದ ಹೂಕೋಸು, ಎಲೆಕೋಸುಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ ಗೋಬಿ ಬಂತು. ಆಲೂ ಬಂತು. ಗೊಜ್ಜು, ಪಲ್ಯಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ 'ಕರಿ'ಗಳು ನುಸುಳಿದವು.

ಇದೀಗ ಸಂಜೆಯ ನಂತರ ನಿಮಗೆ ಬಿಸಿಬೇಳೆಭಾತ್ ಸಿಗದು. ಆದರೆ ದಾಲ್‌ಖಿಚ್ಚಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಸೀರೆಗಳಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ. ಬೆಟಗೇರಿ ಸೀರಿ, ಪಟ್ಟೇದಂಚಿನ ಸೀರಿ, ಮೊಳಕಾಲ್ಪುರು ಸೀರಿ, ಉಡುಪಿ, ಭಾಗ್ಯನಗರ ಸೀರೆಗಳು ಮಾಯವಾದವು. ಅಥವಾ ನೇಪಥ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿದವು. ಕಾಂಜೀವರಮ್, ಧರ್ಮಾವರಮ್ ಟೆಂಪಲ್ ಬಾರ್ಡರ್ (ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಬನಹಟ್ಟಿ, ಇಳಕಲ್, ಗುಳೇದಗುಡ್ಡ, ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರದಲ್ಲಿಯೇ ನೇಯಲಾಗುತ್ತದೆ) ಇವೆಲ್ಲವೂ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿವೆ. ದೃಶ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಟಿವಿಯ ಧಾರಾವಾಹಿಗಳು, ಸಿನಿಮಾಗಳು ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಉಡುವಾಗ ತೊಡುವಾಗ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಉತ್ತರ ಭಾರತೀಯ ಉಡುಪುಗಳು.

ಹೋಟೆಲ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೂರ ಊಟ ಸಿಗಬೇಕೆಂದರೆ ಖಾನಾವಳಿ, ಮೆಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಎಡತಾಕಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಆಲೂಗಡ್ಡೆ, ಹುರುಳಿಕಾಯಿ, ಹೂಕೋಸಿನ ನೂರೆಂಬತ್ತು ಮಿಶ್ರಣಗಳನ್ನು ಉಣ್ಣಬೇಕು. ಮೆನುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟೇ, ಹುರಿದಿದ್ದು, ಕರಿದಿದ್ದು ಎಲ್ಲವೂ ಸುಕ್ಕು ಮತ್ತು ಡ್ರೈ, ಫ್ರೈ ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಿಂಚುತ್ತಿವೆ.

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದರ ಧಾಳವಾದ ಪರಿಣಾಮ ಇತ್ತೀಚಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಲ್ಯ, ಗೊಜ್ಜು ಮತ್ತು ಸಾರು, ತಿಳಿಸಾರಿನ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತಿಳಿಯದಂತಾಗಿದೆ. ರೇಷ್ಮೆ ಎಂದರೆ ಕಾಂಜೀವರಮ್, ಖಾದ್ಯವೆಂದರೆ ಗೋಬಿ ಮತ್ತು ಮುಸುಕಿನ ಜೋಳವೇ ಆಗಿದೆ. ಕನ್ನಡತನವೆಂಬುದು ಬರಿಯ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರೆಹಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮತನವೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಉಡುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಆಚರಣೆ ಮತ್ತು ಉಣ್ಣುವುದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. 'ದೇಶಮಂಟಿ ಮಟ್ಟಿ ಕಾದು, ದೇಶಮಂಟಿ ಜನಾಲು' ಎಂದು ಗದ್ದರ್ ಹೇಳಿದ್ದರು. ದೇಶವೆಂದರೆ ಬರಿಯ ಮಣ್ಣಲ್ಲ, ದೇಶವೆಂದರೆ ಜನರು ಎಂದು. ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಬರೀ ಭಾಷೆ, ನುಡಿ, ನಾಡು ಮತ್ತು ಗಡಿಯಲ್ಲ. ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಜೀವನ. ಕನ್ನಡತನವೆಂದರೆ ನಮ್ಮತನ. ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ಕನ್ನಡತನ ಉಳಿದಿದೆ? ಸಿನಿಮಾ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು, ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮನೆಗೆ ಚಪಾತಿಯ ಬದಲಿಗೆ ಫುಲ್ಕಾ, ದೋಸೆಯ ಬದಲಿಗೆ ದೋಸಾ ಬಂದು ಬಹಳ ದಿನಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ವಡೆಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಟೀಕಿ, ಟೀಕ್ಯಾಗಳು ಬಂದಿವೆ.

ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಧಾಳಾಗಿ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿದೆ. ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯ ಅತ್ತೆ, ಮಾವಂದಿರು, ಸೋದರಮಾವ, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ಅಣ್ಣ, ತಂಗಿ, ಆಯಾ ಸಂಬಂಧಿಕರನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೀಗ ಸಂಗೀತ್ ಆಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಬಾಲಿವುಡ್ ಸಿನಿಮಾ, ತೆಲುಗು ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಡುಗಳು ನೇಪಥ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿದಿವೆ. ಟಿವಿ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಉಣ್ಣಲು ಕೂರುವ ದೃಶ್ಯಗಳಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಪನ್ನೀರ್ ಮತ್ತು ದಾಲ್ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

ನಮ್ಮತನದ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ಬಾವುಟವನ್ನು ಕತ್ತಿಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕಂಠ ಶೋಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮತನದ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ನಾವು ಬದಲಾಗದಂತೆ ಇರಬೇಕು. ನಮ್ಮೂರಿನ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಖಾದ್ಯಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಆಯ್ಕೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಯಾರೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಿದ್ಧ ಉತ್ತರಗಳಿಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡಬಾರದು. ಜನರ ಬೇಡಿಕೆಯಂತೆ ಎಂಬುದೊಂದು ಸಿದ್ಧ ಉತ್ತರ ಕಳಪೆಮಟ್ಟದ, ಕೀಳು ಅಭಿರುಚಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ನಿರ್ಮಾಪಕರ ಸಿದ್ಧ ಉತ್ತರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ. ಅವರ ಹೆಗಲುಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಇದೆ. ನೆರೆಯ ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸದೆಯೇ ನಿರೂಪಕರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸುದ್ದಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆ ಇಣುಕದು.

ಯುವಜನಾಂಗದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾಷೆ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಳಸುವ ಸಂಭಾಷಣೆಕಾರರು ಕನ್ನಡದ ಕಡೆಗೆ ತುಸು ಗಮನ ಕೊಡಲಿ. ಭಾಷೆಯ ಉಳಿಕೆ ಹೋರಾಟಗಾರರಿಂದಲ್ಲ, ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಿವಿಗೆ ಬಿಳುವ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಧಾರಾವಾಹಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಧಾಟಿಯ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಆದರೆ ಆ ನಡುವೆಯೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತುರುಕುವುದು ತರವಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡತನ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹೋರಾಟಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನಾಡು, ನುಡಿ, ಗಡಿ, ನದಿ, ನೀರು ಹಂಚಿಕೆ ಇವುಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರ, ಉಡುಗೆ-ಆಹಾರ ಖಾದ್ಯ ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡತನ ಕಾಣಿಸಬೇಕಿದೆ. ಕನ್ನಡತನ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

■ ರಶ್ಮಿ ಎಸ್